

Spotkanie ze Słowem Bożym

A sługa mój, Dawid, będzie ich królem; wszyscy oni będą mieć jednego pasterza; będą postępować według moich praw, będą przestrzegać moich przykazań i wykonywać je. I będą mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu słudze Jakubowi, w której mieszkali ich ojcowie; będą w niej mieszkać zarówno oni, jak i ich synowie i wnuki po wszystkie czasy, a sługa mój, Dawid, będzie ich księciem na wieki. I zawrę z nimi przymierze pokoju, będzie to przymierze wieczne z nimi. Okażę im łaskę, rozmnożę ich i postawię swoją świątynię wśród nich na wieki. I będę wśród nich mieszkał; będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I poznają narody, że Ja jestem Pan.
Ezechiel 37,24-28a

Książę pokoju – wierny Pasterz – Pan Kościoła

Za nami wieczór wigilijny. Przyznajmy otwarcie - chwila, która zbyt szybko upłynęła. W niej zaś swój wyraz znalazło wiele wigilijnych zwyczajów, które bogate są w znaki, obrazowo wyrażające pewne prawdy wiary. Podarunki, cieszące nasze dzieci, ale i nam sprawiające przyjemność, mają nam przypominać, że Bóg ofiaruje nam swoją miłość i chce napełnić „**wielką radością**”, która ma się stać „**udziałem wszystkiego ludu**”. Światło świec, które odzwierciedla promień światłości, która rozbłysła nad polami betlejemskimi, gdy Zbawiciel przyszedł na świat. Dla pasterzy betlejemski żłóbek dany był za znak, że w leżącym w nim Dzieciątku znaleziony ma być Zbawca. Znamienny znak. Niedający dowodu, że w tym Dzieciątku jest oczekiwany Chrystus, a jednak mający być pasterzom i nam oczekującym wskazaniem, że w tym Dzieciątku biskim staje się Bóg. : „**Albowiem nie ma żadnego innego imienia pod niebem danego ludziom, przez które moglibyśmy być zbawieni**” (Dz 4,12).

I oto przychodząc tu, z tej wigilijnej nocy, niesiemy z sobą myśl: narodził się Zbawiciel. Jaką wartość przedstawiają te słowa dla nas? Stały się one głosem nieba dla ziemi, obwieszczeniem Boga dla człowieka. W starej kolędzie śpiewamy:

„Bóg się rodzi, moc truchleje,
Pan niebiosów obnażony,
Ogień krzepnie, blask ciemnieje,
ma granice Nieskończony”

Właśnie to Słowo staje się ciałem, by za-

mieszkać wśród nas. Tak chce bóg, abyśmy oglądali Jego chwałę. Ta prawda wiedzie nas do żłóbka, gdzie narodzone zostało małe Dziecię w ubóstwie. Tym wydarzeniem radują się dzieci: „Cóż od nas, maleńkich, coż przyjąłbyś rad?” Powiedzcie wy starsi, ile wam się z tego udzieliło? Tym wydarzeniem krzepią się serca sędziwych, podobnych Symeonowi. Osądźcie, wy młodzi, ile z ich przykładu bierzecie w życie? Bóg spośród wszystkich nas gromadzi sobie swój lud i wszystkich chce ogarnąć wieścią: „Dziś narodził się wam Zbawiciel”. Tę wieść mamy teraz także odczytać w poselstwie Ezechiela: Książę pokoju – wierny Pasterz – Pan Kościoła.

I

Narodzenie Jezusa jest spełnieniem nie tylko obietnicy Bożej, głoszonej przez Ezechiela. Wcześniej przyjście Chrystusa zapowiedział Izajasz, który nazwał Go Księciem Pokoju. Oczy wiary wielu wypatrywały w Nim tego, który położy kres nieprzejednaniu i wrogości oraz wniesie w życie pokój Boży.

Jaką wymowę mają dla świata te słowa, które dziś są nam dane: „**Zawrę z nimi przymierze pokoju, będzie to przymierze wieczne**”. Ich niedopełnienie wprawia ludzi w napięcie. Ciągłe aktualne jest słowo Ojca kościoła Augustyna: „*Niespokojne jest serce moje, dopóki nie spocznie w Tobie*”. Odrzucenie przez ludzi słów o przymierzu pokoju sprawiło, że Jezus zapłakał nad Jerozolimą. Znieważenie słów prorocstwa Ezechiela pozbawiło ludzi szczęśliwego życia. Ale to przecieź i nasza sprawa. Wszak Bóg i z nami prowa-

dzi dalej swoje dzieło. Odczytajmy więc wieść Narodzenia Pańskiego tak, jak zabrzmiała ona wówczas na ziemi: **„Pokój ludziom, w których ma upodobanie”**. Apostoł Paweł dodaje: **„On jest pokojem naszym”**. Jest nim nie tylko dla tych, którzy **„przekują swoje miecze na lemieszce, a swoje włócznie na sierpy”** (Mi 4,3), lecz i dla tych, do których dotarło słowo apostoła Pawła: **„W miejsce Chrystusa prosimy, pojednajcie się z Bogiem”**, i dla tych, do których przemówiło słowo Jezusa: **„Zgódź się z przeciwnikiem twoim rychło, pókiś jest z nim w drodze”**.

Pomyślmy: Czy choćby dla najmniejszego kręgu jest nasze serce gotowe do pokoju? Bóg nie cofa Ezechielowej zapowiedzi i nie cofa w Jezusie wypełnionej obietnicy: **„Pokój zostawiam wam, mój pokój daję wam”**.

II

Dzieło pokoju jest ciągłością cudownego początku położonego w Betlejem. Tam padły słowa wielkiej otuchy: **„Nie bójcie się, bo oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem wszystkiego ludu, gdyż dziś narodził się wam Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan, w mieście Dawidowym. A to będzie dla was znakiem: Znajdziecie niemowlętko owinięte w pieluszki i położone w żłobie”**. To nasz Zbawiciel. To balsam dla serca, chociaż położony w ubogiej stajence. Ale gdy patrzymy na żłobek, czy znajdujemy w nim Tego, co robi wrażenie i potwierdza wielkość? Ezechiel wskazuje ją: Bóg jest wielki w miłości, wyrażonej w jednym słowie: Pasterz. Z Nim związana jest obietnica: **„Będę szukał zaginionych. Będą mieszkać w ziemi... Oni, ich synowie, wnuki. Okażą im**

łaskę...”. To znaczy, że mimo grzechu ludzi przez akt łaski będą oni mieć życie i przyszłość. Kto by zapomniał swej przeszłości, utraci teraźniejszość i przyszłość objętą łaską. Dlatego posyła Ojciec Syna, aby się ulitował nad rozproszonymi i aby zgromadził wszystkich w jedno.

III

W tym jest powaga Boża. Ewangelia godowa akcentuje ją przemożnie: **„Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas”**. Tak spełnia się Boża obietnica niesiona przez wieki w zapowiedzi Ezechielowej: **„Będę wśród nich mieszkał. Będę ich Bogiem, oni będą moim ludem. Postawię wśród nich swoją świątynię...”**. To obfitość Bożych darów dla nas. Wszystkie one gromadzą się w narodzonym Dziecięciu w złożonym żłobie, w Betlejem, tam, gdzie Bóg zgromadził już pierwszy zbor – Marię i Józefa, pasterzy betlejemskich i mędrców ze wschodu – wszystkich wokół Niego, którego Bóg Ojciec uczynił Panem Kościoła na wieki. Ten Kościół żyje świadomością – jesteśmy ludem Boga. I myśmy tym ludem, który ma Pana swego. Amen.

ks. Ryszard Janik
Jaworze 25.12.1988

(kazanie wygłoszone w 1 Dzień Świąt Narodzenia Pańskiego na nabożeństwie jutrzennym. Z postylli do tekstów Starego Testamentu „Daj, bym głos Twój usłyszał” ks. Ryszarda Janika wydanej przez Wydawnictwo „Augustana” w 2006 roku)